

ט' ניסן ה'תש"פ 3.4.2020

מגזין מס' 572

ערב שבת הגדול/פרשת צו/י"א ניסן/חג פסח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

מוקדש לעילוי נשמת סימה חנה בת אריה לייב ואסתר שרה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

החייב כספניא

לא 'פרוייקט' חד פעמי - כי אם מפעל חיים

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

מכיון שבעולם הזה כל ההתחלות קשות, הרי עבודת האדם הפנימית בענין חינוך עצמו (שמשמעותה - להתחיל תמיד בכל פעם מחדש) תלויה היא בחידוש נכונותו שוב ושוב למסור נפשו בנתינה עצמית על מימוש ערכיו.

זהו ענינה של 'קריאת שמע' פעמיים בכל יום (ביום - כש'טוב לי', ובלילה - כש'רע לי'), להזכירני: עלי להעמיד עצמי למעלה משינויי הזמן והמקום, מבלי להתחשב כלל בתנודות מצבי הרוח.

על מנת להמשיך את 'חיי-החיים' (אלוקות) ולהחדירם בתוך חיי הטבעיים של בשר ודם, דהיינו להשכין בעולם הזה הגשמי את הנצחי, לגלותו בתוך החולף (וכדוגמת הטורח בכל מאודו להביא את כשרונותיו שבכוח אל מימושם בפועל), זקוקים למסירות נפש בכל רגע ורגע במשך כל היום, יום אחר יום, לאורך ימים ושנים...

לוח שיסורים

שימו לב: בימי חמישי בשעה 20:30 מתקיים שיעור דיגיטלי בשידור חי בו יהיה ניתן לצפות דרך קישורים באתר, ביוטיוב ובפייסבוק.
www.tanyaor.com
בחג הפסח לא יתקיימו השיעורים.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

www.tanyaor.com

יום הבהיר - י"א ניסן

יום הולדתו של הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, בעיר ניקולייב בשנת ה'תרס"ב (1902). כיום, ניתן לעמוד ביתר שאת על עוצמת המהפכה שחולל הרבי. שליחיו פועלים באלפי נקודות על פני כדור הארץ, מתאילנד ועד הונולולו, מהונג קונג ועד זאיר, מבואנוס איירס ועד מרוקו ותוניס. בכל מקום הימצאם מהווים חסידי הנאמנים הגורם המתסיס והמפריח את חיי היהדות. מפיצים אמונה וחסד, שמחה ומסורת יהודית, בשמש חומה בצורה ותריס בפני גלי הטמיעה וההתבוללות.

קדוש מבטן ומלידה

ראשי פרקים מתולדות חייו של הרבי מליובאוויטש

הרבי נולד בעיר ניקולייב בשנת ה'תרס"ב, ונקרא בשם 'מנחם מענדל' על שם אדמו"ר ה"צמח צדק" נשמתו עדן. ביום הולדתו, שלח אדמו"ר הרש"ב ששה מברקים לאביו רבי לוי יצחק, ובהם ברכות ואיחולים וכן שאלות והדרכות הקשורות בלידת הילד וחנוכו.

דברים מיוחדים גילה הרבי הריי"צ בשנת תרצ"ט, בליל הסדר השני, כאשר הגיע לפיסקא בהגדה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכך אמר: בשנת תרס"ב היו גזירות רעות על כלל ישראל, וקודם חג הפסח נתבטלו בדרך נס... לימים סיפרה הרבנית חנה, אמו של הרבי, אודות ההוראות שנתקבלו אצלם מאת הרבי הרש"ב בקשר ללידתו, ומהם: שיקפידו ליטול את ידיו, ושיכינו עבורו כיפה וטלית קטן... פעם אמרה הרבנית על בנה: זאת אוכל לומר לכם בבטחה, כי הוא קדוש מבטן ומלידה!

אבי הרבי, הרב הגאון המקובל רבי לוי יצחק, היה מספר כי הרבנית מעולם לא הניקה את התינוק בטרם היתה נוטלת את ידיה! על כך הוסיפה הרבנית חנה שהתבטאה פעם: בעלי ציוה עלי ליטול את ידיו של התינוק בכל עת שיתעורר משנתו וירצה לאכול - החל מלידתו, על פי הוראתו של אדמו"ר הרבי הרש"ב נשמתו עדן.

ראשי פרקים מתולדות חייו של הרבי מליובאוויטש

תרס"ב (1902) - נולד בי"א בניסן, בעיירה ניקולייב שבאוקראינה, להוריו: רבי לוי יצחק וחנה שניאורסון.

תרס"ז (1907) - עבר עם הוריו ליקטרינוסלב שבאוקראינה (כיום דנייפרופטרובסק), שם נתמנה אביו לרב הראשי של העיר והמחוז.

תרפ"ג (1923) - נפגש לראשונה עם האדמו"ר השישי של חב"ד, רבי יוסף יצחק שניאורסון. באותו מעמד בחר בו הרבי לחתן לבתו - חיה מושקא.

תרפ"ח (1928) - יצא עם חותנו המיועד מרוסיה והגיע לריגה שבלטביה.

תרפ"ט (1929) - נישואיו בווארשה. אחרי כן יצא עם רעייתו לברלין, שם התבודד ועסק בתורה לצד לימודים כלליים.

תרצ"ג (1933) - הגיע עם רעייתו לפריס. שם הוסיף להתבודד ולעסוק בתורה, וגם השלים כמה תארים אקדמיים בסורבון.

תש"א (1941) - ניצל מציפורני הנאצים ימח שמם, והגיע עם רעייתו לארה"ב. חותנו, שהגיע לשם שנה לפניו, מינהו ליושב ראש 'המרכז לעניני חינוך' - הזרוע החינוכית של חב"ד בעולם, והעמידו בראש 'מחנה ישראל' - ארגון

גם בהווה. דמותו מלווה את חסידי חב"ד בכל פועלם תוך שהם חשים מחוייבות עמוקה להמשכת מפעליו ולהפצת משנתו הרוחנית.

מנהיגות אמיתית

אחד האתגרים הראשונים שעמדו בפני הרבי, עם עלותו על כס האדמו"רות, היה לשקם את תנועת חב"ד. ערש לידתה, מקורה ומקום התפשטותה העיקרי של חב"ד היה ברוסיה, שם הקיפה התנועה רבבות בתי אב. עד אשר המהפכה הסובייטית שמה קץ לחיים היהודיים הגלויים ברוסיה, אזי רבים מחסידי חב"ד נאסרו, הוגלו ואף נהרגו על ידי השלטון הקומוניסטי. גם סניפיה של התנועה בארצות אחרות, בעיקר בפולין ובמדינות הסמוכות לה, נגדעו בשואה.

כאשר נחלץ הרבי הקודם מליובאוויטש מאירופה הבווערת והצליח להגיע שבור ורצוף לאמריקה, לא נותרו מתנועת חב"ד אלא הזכרונות וקומץ שרידים, אודים מוצלים מאש. הוא פתח במאמץ גדול לבנות מחדש את ההריסות ולהקים בניין ליהדות שורשית באמריקה – ארץ שהיתה סמל של התנתקות מחיי היהדות המקוריים.

מאמצים אלה שהרבי הקודם החל בהם הניבו פירות כבר בימיו, אך עיקר הפריצה מן הכח אל הפועל החלה בתקופת הנהגתו של חתנו וממלא מקומו. הרבי ליקט את החסידים הבודדים שהיו פזורים בכל העולם, ובנה מהם גרעין מוצק שממנו צמחה מחדש התנועה הגדולה והמפוארת של חב"ד. אולם הרבי סירב להמתין עד השלמת משימת השיקום הפנימית. בעיות בווערות של הקיום היהודי טרדו את שלוותו. וכך, תוך כדי בניינה של חב"ד, החל להפעיל את קומץ החסידים שעמד לרשותו כחיל חלוץ לפעילות ולעשייה בקרב כלל ישראל.

הרבי שיגר את חסידיו לקהילות יהודיות רדומות על מנת לעוררן ולהפיח בהן חיים יהודיים מחודשים. עד מהרה הפכו אלו למרכזים יהודיים תוססים.

צדקה העוסק בענייני סיעוד חברתי, וכן בראש 'קה"ת' – מערכת ההוצאה לאור של ספרות חב"ד. בכך למעשה הוצב הרבי בצומת המרכזית של העשייה החב"דית כשהוא מנווט את שלושת זרועות הארגון והביצוע החשובות של התנועה. למרות אופיו הבלתי מתבלט ונסיונותיו להצטנע, הוכר הרבי כגאון הבקי בכל חדרי התורה, וכבעל כשרונות מזהירים. חמיו נהג להטיל עליו משימות הסברתיות שונות שדרשו ידע נרחב ויכולת אינטלקטואלית רבה. בהזדמנויות שונות כינהו מתוך חיבה והערכה – 'שר ההסברה שלי'.

תש"י (1950) – בי' בשבט נסתלק חותנו, וכשנה לאחר מכן קיבל על עצמו את ההנהגה כממלא מקומו כאדמו"ר השביעי בשושלת חב"ד. מאז הוא כונה בפי כל 'הרבי מליובאוויטש', או בקיצור 'הרבי'. בתוך זמן קצר הפכה תנועת חב"ד תחת שרביט הנהגתו לכח הדומיננטי ביותר ביהדות זמננו, בשולחו בקצב גובר והולך את שליחיו לפעול בכל נקודה יהודית על פני כדור הארץ.

תשמ"ח (1988) – הסתלקות רעייתו הרבנית. מכאן ואילך החל לשהות יותר ויותר בלשכתו שבמרכז חב"ד העולמי, עד אשר, כעבור שנתיים, חדל כמעט להתגורר בביתו.

תנש"א (1991) – הרבי יצא בהכרזה: "הגיע זמן הגאולה", וקרא לכל יהודי להתכונן להתגלותו הקרובה של משיח צדקנו על ידי לקיחת אחריות אישית לזירוז הגאולה. **תשנ"ב (1992)** – בכ"ז באדר א', בשעה ששהה על קבר חותנו, לקה בשבץ מוחי ששיתק מחצית מגופו ונטל ממנו את יכולת הדיבור. אף על פי כן חזר במהירות להשיב על שאלות ובקשות, באופן שמזכיריו קוראים לפניו את השאלה והוא משיב בתנועות ראשו לחיוב או לשלילה. כן חזר להיראות לפני הציבור, בעיקר לאחר התפילות.

תשנ"ד (1994) – בג' בתמוז, לאחר תקופת הדרדרות והחרפה קשה במצב בריאותו, נגנז ארון הקודש. אולם חסידות חב"ד כולה מוסיפה לראות בו מנהיגה ומורה דרכה

הרבי לא היסס להקריב את האינטרסים של תנועת חב"ד מקום הם מהווים הגורם המתסיס והמפריח את חי עצמה למען האינטרסים של כלל העם היהודי. כאשר היהדות. הם מפיצים אמונה וחסד, שמחה ומסורת יהודית, חסידי חב"ד בישראל ביקשו להקים מוסדות איכותיים ומחויבים תריס בפני גלי הטמיעה וההתבוללות. לילדי 'שמנת', השיב הרבי, כי את הילדים הללו יקלטו בחפץ לב גם גופים אחרים. "חב"ד צריכה לעשות מה שאחרים אינם רוצים ואינם יכולים לעשות", אמר. בהכוונתו הישירה הגיעו שליחיו למקומות הנידחים ביותר בעולם. שום דבר לא הרתיע אותם – לא קשיי שפה והתאקלמות מנטלית, לא העדר חברה וסביבה תומכת, לא חוסר כסף. היה כח אחד מרכזי שגבר על כל אלה – הרבי. שליח חב"ד היה מוכן לסבול ולהקריב ללא שיעור, כשהוא שואב את סיפוקו מכך שהוא גורם נחת ושמחה לרבי. כיום, למעלה משישים שנות פעילות, ניתן לראות את עוצמת המהפכה שחולל הרבי. שליחיו מפוזרים באלפי נקודות על פני כדור הארץ, מתאילנד ועד הונולולו, מהונג קונג ועד זאיר, מבואנוס איירס ועד מרוקו ותוניס. בכל

מנהגי היום

א. מיום זה מתחילים לקרוא, דבר יום ביומו, את פרק התהילים החדש של הרבי, מזמור קט"ז.
ב. נוהגים לכתוב ביום זה פ"נ (פדיון נפש – בקשת ברכה), ושולחים את הבקשה לברכה לציון.
ג. יום התוועדות ושבת רעים גם יחד בדברי חיזוק, ניגונים וקבלת החלטות טובות.

[לשליחה לציון: http://rabbi770.uni.cc](http://rabbi770.uni.cc)

מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד (<http://chabad.org.il>)

שבת הגדול

"שבת שלפני הפסח נהגו בני אדם לקרוא אותו 'שבת הגדול', ולא ידעו על מה הוא גדול מכל שבתות השנה. אלא לפי שחודש ניסן שבו יצאו מצרים, חמישי בשבת היה, כדאמרין בסדר עולם, ומקחו של קרבן הפסח מבעשור היה (י' בניסן), בשבת שלפני הפסח. אמרו בני ישראל: הן נזבח את תועבת מצרים (שהכבש היה ה'עבודה זרה' של מצרים) לעיניהם ולא יסקלוננו? אמר להם הקב"ה: עתה תראו הפלא אשר אעשה לכם. הלכו ולקחו איש איש את פסחו להיות להם למשמרת עד ארבעה עשר יום. כשראו כן המצרים היו רוצים לקום ולנקום מהם, והיו מעיהן מחותכין, ובאש נדעכין, ונידונין בייסורין ובחוליים רעים, ולא הזיקו לישראל. ועל שם שנעשו בו ניסים לישראל נקרא שבת שלפני הפסח 'שבת הגדול'". (מפי רבי אברהם נוחו עדן).

נס גדול נוסף שהתרחש ביום זה: בני ישראל סיפרו לשכניהם המצרים, שהם עומדים להקריב את השה לה', כדי שהקב"ה יהרוג את בכורי מצרים. מששמעו זאת בכורי מצרים, תבעו מאבותיהם לשחרר את ישראל, וכאשר סירבו – לחמו נגדם והרגו הרבה מהם. על כך נאמר: "למכה מצרים בבכוריהם".

ובשיחותיו מוסיף הרבי מליובאוויטש: "נהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפני אם אינו ערב פסח... והעיקר... ללמד להם (לעם) המעשה אשר יעשו".
ביום השבת, לאחר תפילת מנחה, קוראים בבית הכנסת בהגדה: מהפיסקה "עבדים היינו" ועד "לכפר על כל עוונותנו". במוצ"ש עושים "קידוש לבנה".

חג-הפסח

"וראיתי את הדם ופסחתי עליכם, ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכותי בארץ מצרים. והיה היום הזה לכם לזיכרון, וחגותם אותו חג לה' לדורותיכם, חוקת עולם תחגוהו. שבעת ימים מצות תאכלו, אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם..."

חג הפסח – שער החירות

חג הפסח הינו חג החירות. בט"ו בניסן נגאלו בני ישראל ויצאו מגלות מצרים (ומודגש בתורה כי יציאתם ממצרים היתה לתכלית קבלת התורה), ובסופו של מסע ארוך במדבר נכנסו לארץ ישראל והתנחלו בה. פרעה מלך מצרים נכנע לאפשר לבני ישראל לצאת מגבולות ארצו, רק לאחר שניחתו עליו ועל בני עמו עשר מכות קשות. האחרונה והקשה מכולן היתה 'מכת בכורות' שהחלה מחצות הלילה ובתוך זמן קצר הביאה למותם של בכורי מצרים, מבלי שייפגעו כלל בכורי ישראל שנותרו בבתיהם על פי ציווי ה', ככתוב: "ועבר ה' לנגוף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף". מכאן שמו של חג הפסח, מלשון דילוג, שפסח המלאך המשחית על בתי בני ישראל במצרים.

שמות החג על שם שבעת ימי מצות תאכלו, אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, כי כל אוכל חמץ – ונכרתה הנפש הראשון מקרא קודש, וביום השביעי יום השביעי. וביום הראשון מקרא קודש, כל מלאכה לא יעשה בהם, אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם. ושמרתם את המצות, כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים, ושמרתם את היום הזה לדורותיכם חוקת עולם."

חמשה שמות לחג, מהטעמים דלהלן:

חג המצות – הוא השם המופיע בתורה, על שם המצות שאכלו בני ישראל בצאתם ממצרים.

חג הפסח – על שם שפסח ה' על בתי ישראל במכת בכורות.

חג החירות – על שם יציאת בני ישראל ממצרים מעבדות לחירות, וכפי שתקנו חז"ל בתפילות החג "זמן חירותנו".

חג האביב – על שם שהחג חל תמיד בחודש האביב.

חג הגאולה – על שם שישראל עתידין להיגאל בחודש זה, כדברי חז"ל "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

ליל הסדר – הלכה ומנהג

אדמו"ר מוהרש"ב, רבי שלום דובער (החמישי בשושלת אדמו"רי חב"ד) אמר פעם לבנו: "יוסף יצחק! במשך הסדר צריך לרצות להיות בן אדם – וה' יעזור. בפרט בשעת פתיחת הדלת (לאליהו הנביא) – אל תבקש גשמיות, בקש רוחניות".

מהו סדר?

מצוות ליל פסח נקראות 'סדר', משום שהן ערוכות נוהגות להסב.

בצורה מסודרת ומפורטת. במבנה ה'סדר' משולבים מצוות הפסח, עקרונות חינוכיים חשובים על פי סודות קבליים. לכן חשוב לקיימו כהלכתו, לכל פרטיו.

מצות – נוהגים להשתמש לליל הסדר במצה שמורה דלהלן:

עשויה עבודת יד. מצה שמורה הינה מצה, שהחל משעת הבשלת החיטה נשמרו החיטים והקמח בהקפדה רבה מפני רטיבות. ייחודה של מצה עבודת יד בכך שנעשית מתוך כוונה לשם מצוה, והרי מצות כאלה אכלו אבותינו בצאתם ממצרים.

יש מצות שמורות שנעשו במכוונות והן כשרות לפסח, אבל למצות מצה בליל הסדר (ובפרט לשלושת המצות שבקערה) נוהגים להדר להשתמש במצות שנאפו ביד.

בליל הסדר אוכלים מצה (לפחות) שלוש פעמים: פעם ראשונה – בתחילת הסעודה, אחרי שמברכים את שתי הברכות 'המוציא' ו'על אכילת מצה'. פעם שנייה – בעת אכילת ה'כורך', שהוא 'כריך' של מצה שבתוכו מרור. פעם שלישית – באכילת ה'אפיקומן'. הכמות המינימלית שיש לאכול בכל פעם היא 'כזית' – 27 גרם, כמחצית מצה 'עגולה' (לדעות אחרות: 11 גרם, כרבע מצה 'עגולה'). יש להשתדל שמשך אכילת ה'כזית' מצה יהיה קצר ככל האפשר (המהדרין נוהגים לאכול שני 'כזיתים' של מצה בפעם הראשונה וכן בפעם האחרונה).

הסבה – כדי להדגיש ש"הלילה הזה בני חורין", שותים את ארבע הכוסות ואוכלים את מצת המצוה ב'הסבה', שהוא אופן ישיבה של מלכים. מסבים לצד שמאל (מציבים

זרוע – גרוגרת של עוף עם מעט בשר עליה, צלויה באש, זכר ל'קרבת פסח' שהיו מקריבים בזמן בית המקדש. אין אוכלים את ה'זרוע'. יש להכין את ה'זרוע' מערב החג.

ביצה – קשה, בקליפתה. זכר ל'קרבת חגיגה' שהיו מקריבים בזמן בית המקדש. אוכלים אותה לאחר 'כורך' בתחילת הסעודה.

מרור – עלי חסה ושורש 'חזרת' ('חריין'). המרור נועד להזכיר לנו את מרירות חייהם של אבותינו במצרים ואוכלים אותו במהלך הסדר. כמות המרור המינימלית שיש לאכול היא 'כזית' – 19 גרם. אולם אם אוכלים קלח (שהוא דחוס יותר), דרוש להוסיף עוד 2 גרם, וכן כדי להשלים השיעור שנחסר מהמרור שנשאר בין השיניים.

חרוסת – רסק תפוח עץ, אגסים ואגוזים טחונים, מתובלים ביין. החרוסת מזכירה את הטיט שבו עבדו אבותינו בפרך. טובלים בה את המרור.

כרפס – עיקרו מין ירק. אפשר להשתמש בתפוח אדמה מבושל או בפרוסת בצל. הספרדים נוהגים להשתמש

בסלרי עלים. הוא נאכל בתחילת הסדר (פחות מ'כזית'), רוב השיעור (44 סמ"ק). בעת שתיית ארבע הכוסות יש טבול במי מלח, כדי להתמיה את הילדים.

חזרת – כנ"ל במרור. את ה'חזרת' אוכלים ב'כורך', דהיינו בתוך המצה, זכר למנהגו של הלל הזקן שהיה כורך את המצה והמרור יחדיו.

'הגדה' – השם 'הגדה' לקוח מהציווי **"והגדת לבנך"**. באמצעות ההגדה אנו מספרים לילדינו את סיפור יציאת מצרים, וחשוב להתאים את ההסברים לרמת הילדים.

לאחר קושיותיהם של הילדים, מתחילות התשובות. העיקרון הוא: **"מתחיל בגנות ומסיים בשבח"** – כלומר, מספרים תחילה על התקופה המרה והעלובה של העם היהודי, וממנה מגיעים לניסים ולגאולה.

יש בהגדה שתי גירסאות בולטות של סיפור יציאת מצרים. הראשון הוא הקטע **"עבדים היינו"**, והשני הוא זה הפותח ב**"מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו"**. במבט מעמיק יותר, יש כאן שני אופנים שונים של תשובות לארבעת הבנים.

לאחר הקטע הנצחי **"והיא שעמדה"** בא פרק מדרשי גדול, שמרחיב ומפרש את הסיפור המתומצת של יציאת מצרים המוכר לנו מהתורה. פרק זה מסתיים בהסבר לאכילת הפסח, המצה והמרור, בשיר הלל לבורא העולם ובתקוות הגאולה **"לשנה הבאה בירושלים"**.

זהו המבנה הבסיסי של ההגדה, אך כבר אמרו חז"ל שכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.

ארבע כוסות – מצוה על כל אחד ואחת, גדולים וקטנים, לשתות בליל הסדר ארבע כוסות של יין או של מיץ ענבים טבעי. את ארבע הכוסות שותים כנגד ארבע לשונות הגאולה שמוזכרות בתורה, בתיאור הבטחת הגאולה ממצרים על ידי הקב"ה: **"והוצאתי אתכם סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה, ולקחתי אתכם לי לעם"**.

שיעור כל כוס הוא 86 סמ"ק, ויש לשתות לפחות את **ארבע כוסות** – מצוה על כל אחד ואחת, גדולים וקטנים, לשתות בליל הסדר ארבע כוסות של יין או של מיץ ענבים טבעי. את ארבע הכוסות שותים כנגד ארבע לשונות הגאולה שמוזכרות בתורה, בתיאור הבטחת הגאולה ממצרים על ידי הקב"ה: **"והוצאתי אתכם סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה, ולקחתי אתכם לי לעם"**.

אפיקומן – אכילת האפיקומן היא זכר לקרבן הפסח שהיו ישראל אוכלים בזמן שהיה בית המקדש קיים. ומכיון שאחרי קרבן הפסח לא היו אוכלים דבר נוסף (כדי לחבבו,

הסבר אחר מביא רבי יצחק אברבנאל: על ידי שפיכת היין אנו מעידים, שאין שמחתנו שלימה, שכן הישועה הוכרחה לבוא על ידי הטלת עונש על בני אדם אחרים. העונש אמנם הגיע להם בדין, אבל התורה אמרה: **"בנפול אויבך – אל תשמח"**.

אליהו הנביא – כשאומרים **"שפוך חמתך"** נוהגים לפתוח את דלת הבית. הטעם הפשוט לפתיחת הדלת הוא **"כדי לזכור שהוא ליל שימורים ואין מתייראין משום דבר. ובזכות אמונה זו יבוא משיח וישפוך הקב"ה את חמתו על הגויים"**. על פי ה'קבלה', זו שעת פתיחת הדלתות בעולמות העליונים.

הקשר לאליהו הנביא – אמירת **"שפוך חמתך"** היא השלב באמירת ההגדה שבו עוברים מסיפור יציאת מצרים לציפיית הגאולה השלימה, אשר זהו ענינו של אליהו הנביא, מבשר הגאולה.

שיישאר טעם אכילתו בפה), לכן גם אחרי האפיקומן אין אוכלים דבר. לשורש המילה 'אפיקומן' ניתנו פירושים שונים. הרווח שבהם הוא מלשון 'אפיקו מן' שמשמעו בארמית: הוציאו את הממתקים. כלומר להוציא את ה'אפיקומן' ממקום מסתורו.

יש לאכול מן האפיקומן 'כזית' אחד לפחות, והמהדרים אוכלים שני 'כזיתים'. האחד זכר לקרבן הפסח, והשני זכר למצה שהיו אוכלים עם הקרבן בזמן בית המקדש. יש לסיים את אכילת האפיקומן לא יאוחר מחצות הלילה.

מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד (<http://chabad.org.il>)

שביעי של פסח

נס קריעת ים סוף התרחש בליל שביעי של פסח. בני ישראל יצאו זה עתה ממצרים, מייחלים ומקווים כי סוף סוף נחלצו מהרדיפות, מהעינויים ומעבודת הפרך. והנה המצרים רודפים אחריהם להחזירם למצרים – הים לפניהם, המצרים מאחוריהם והמדבר סוגר עליהם מהצדדים. במצוקתו מתלבט העם, כדברי המדרש, בין התאבדות בקפיצה לים לבין כניעה ושיבה לעבודת מצרים, בין מלחמה ברודפיו עד טיפת הדם האחרונה לבין תפילה למרומים בזעקה חסרת אונים ומעש. אלא שלפתע, באה להם הישועה – בדרך ניסית ובלתי צפויה. ומכאן, שהיהודי אינו יוצא לחירות אמיתית אלא בשעה שמתחזק באמונתו ובטחונו בה' אלוהיו ומבטל רצונו מפני רצון העליון.

שביעי של פסח – הלכה ומנהג

שביעי של פסח אינו נחשב 'רגל' בפני עצמו, אלא סיומו של חג הפסח. לכן אין מברכים ברכת 'שהחיינו' בהדלקת הנרות לכבוד החג וכן בקידוש. כבכל 'יום טוב' (חג), אסורה בשביעי של פסח כל מלאכה, מלבד מלאכת "אוכל נפש", דהיינו הכנת מאכלים ליום החג עצמו, כולל בישול. לצורך כך מותר להעביר אש מנר שהודלק קודם החג, אך אין להבעיר אש חדשה או לכבות אש דולקת. כל תפילות החג וכן הקידוש על היין – בנוסח 'שלושה רגלים' הנדפס בסידורים.

ליל שביעי שלפסח – סח אדמו"ר הרי"ץ: מנהג ישראל זה מיסודו של הבעל שם טוב הקדוש ב"ה לקיים סעודת משיח בשביעי של פסח, נתפרסם על ידי

בסוגיות החסידות ובמנהגיה המיוחדים, ימצא בהן קווי חבור עם מושגי ההווה האלוקית שתשרור בעולם בימות המשיח. אשר על כן, עבודת הפצת המעיינות בעצמו ובזולת היא שמכינה את העולם להיות כלי לתורתו של משיח – "תורה חדשה מאתי תצא".

כך גם ההתלהבות והשמחה שתובעת החסידות בעבודת האדם הפנימית, הכנה היא לשלימות עבודת ה' בימות המשיח. ובפרט הדבקות בצדיק וההתבטלות המוחלטת לרצונו הקדוש, אינן אלא ההכנה לדבקות ולהתבטלות כלפי המלך המשיח, שבאישיותו תהיינה משולבות בתכלית השלימות מנהיגות רוחנית (רב) ומנהיגות חברתית ומדינית (מלך).

גם המנהג 'סעודת משיח' קשור לתפיסה רעיונית זו. ענינה הפנימי של סעודה זו הוא 'פתיחת צינור' לקבלת הארת המשיח, לא רק בכלים הרוחניים של הבנה ורגש, אלא גם בדרך אכילה גשמית. באכילתו מרגיש האדם במוחש את טעם המזון, ולאחר מכן, כשמעכלו בקרבו, נעשה הוא דם מדמו ובשר מבשרו.

כך ענינה הפנימי של 'סעודת משיח' הוא לפעול (בכל אחד ואחד לפי ערכו) 'פתיחת' הכוחות והחושים לענין ביאת המשיח, לא רק במונחים מופשטים, כי אם גם באופן מוחשי ומציאותי. שהרי גילוי המשיח לעתיד לבוא לא יישאר במישור הרוחני בלבד, אלא יבוא במציאות הממשית שאפשר לראותה בעיניים ולמששה בידיים באופן מוחשי, ממש כמו הסעודה שאנו אוכלים וכמו היין שאנו שותים.

ככל שמתקרבים לגאולה, נדרשת הכנה גדולה יותר לקראתה. על כן נתווסף בדורות האחרונים מנהג שתיית ארבע הכוסות בסעודת משיח. שתיית ארבע הכוסות בליל סדר פסח הן כדברי חז"ל: "ארבע כוסות של פורענות שעתיד הקב"ה להשקות את אומות העולם, וכנגדן עתיד להשקות את ישראל ארבע כוסות של נחמות". ובאשר הולכים אנו ומתקרבים לימות המשיח בהם יתקיימו הייעודים הללו, מתכוונים אנו לקראתם על ידי מנהג זה כדי לעורר ולזרז עצמנו להתכונן לקראת גילוי ארבע הכוסות של ימות המשיח.

רבי שלום דובער נשמתו עדן (האדמו"ר הרש"ב, רבי שלום דובער נשמתו עדן (האדמו"ר החמישי בשושלת חב"ד), והוא שהוסיף את התקנה – לשתיית בסעודה זו 'ארבע כוסות' יין. הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, הנהיג הוספה זו בקביעות וקישר זאת עם מאמר חז"ל: עתיד הקב"ה להשקות את אומות העולם ארבע כוסות של פורענות, ואילו את ישראל ארבע כוסות של נחמה. הרבי הסביר כי עצם העובדה שעוד בזמן הגלות עורכים ישראל 'סעודת משיח', מעידה על כך שהם אינם 'מכירים' בגלות ובכך מזרזים ומחישים את הגאולה האמיתית והשלמה.

סיפר אדמו"ר הרי"צ, הרבי הקודם בחב"ד: "הבעל שם טוב קרא לסעודה זו של אחרון של פסח 'סעודת משיח'. וכשם שנקראו שמות על פי פנימיות התורה לסעודות שבת ויום טוב – 'עתיקא קדישא', 'זעיר אנפין' וכדומה – כך קראו לסעודה זו 'סעודת משיח'. בעת הסעודה היתה הדלת פתוחה לכל, וכל מי שנכח אז בבית היה טועם מן הסעודה. 'סעודת משיח' נערכת באחרון של פסח (ובארץ ישראל בשביעי של פסח), שכן ביום זה מאיר גילוי הארת משיח צדקנו".

לטעום את הגאולה

למן ראשית התגלות תורת החסידות ומנהגיה ע"י הבעל שם טוב וממשיכי דרכו החל בעולם תהליך של מפנה מהותי, כמבואר בספרי החסידות כי התגלות הבעל שם טוב ותורת החסידות הינם הכנה לימות המשיח. ובלשון אדמו"רי החסידות לדורותיהם: מזמנו של הבעל שם טוב החל מתנוצץ בעולם אורו של משיח.

ידועה האיגרת שכתב הבעל שם טוב, בה הוא מספר על 'עליית נשמה' שהיתה לו להיכלו של משיח. לשאלתו: "אימתי קאתי מר?" (=מתי יבוא מר?), ענהו המשיח: "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה". הרי שהפצת מעיינות החסידות, ועד למקומות שהם בבחינת "חוץ" לקדושה, מזרזת את הגאולה האמיתית והשלמה.

תורת החסידות היא, איפה, ההכנה הרוחנית, המכשירה את העולם לקראת ביאת והתגלות המשיח. המתעמק

הסיפור השבועי

כנגד כל הסיכויים

בהגיעו לחדר ההמתנה, בשעה אחת אחרי חצות, מצא הרב שפיצר את החדר הומה ממתנינים. כולם התכוונו חודשים רבים לרגע הגדול. לא חלף זמן רב והרב שפיצר נקרא פנימה. כאשר דרכו רגליו על מפתן חדרו של הרבי, חש תחושה שמעולם לא חווה. הטוהר והקדושה שקרנו מהרבי אפפו אותו. הוא התקשה לפצות את פיו.

הרבי התעניין במבוקשו. הרב שפיצר התכוון להניח לפני הרבי את תיק המסמכים הרפואיים, אולם הרבי דחה זאת. "אין צורך", אמר.

"זו הניירת מהרופא", השיב הרב שפיצר המופתע. "אני יודע", אמר הרבי בנחת, "אולם אמור אתה מה הבעיה". הרב שפיצר סקר את המקרה במילים קצרות, וחתם את הדברים בתחזית הקשה שהשמיעו הרופאים: "יש לה כחודש ימים בלבד לחיות".

"מה?!", שאל הרבי בתמיהה, "יש לה רק...?", ובעצמו סירב לחזור על המילים הקשות. דבריו בהמשך היו נחרצים. "סע בחזרה לארץ הקודש. עליכם לפנות אל פרופסור אריה דורסט (אז מנהל המחלקה הכירורגית במרכז הרפואי הדסה עין כרם בירושלים) ואמרו לו ששלחתי אתכם אליו".

"אבל הרופא אמר שניתוח רק ידחה מעט את הפורענות ואין סיכוי שיתגבר על המחלה", ניסה הדוד לומר. הרבי קטע את דבריו ושב בנחישות על אמירתו: "הפרופסור ינתח, ותראו שלא יישאר סימן". את דבריו סיים הרבי בברכות שהרעיף על הנערה החולה: "שתבריא לגמרי, והקב"ה ייתן לה שנים טובות וארוכות, ויהיו לה בנים ובני בנים".

הרב שפיצר הנרעש ניסה שוב לומר משהו על דברי

הבשורה המרה נחתה על משפחת שפיצר כרעם ביום בהיר. 'מלנומה ממאירה' – זו הייתה אבחנת הרופאים. המחלה הארורה אובחנה אצל בתם, בת תשע עשרה בלבד. הגרורות כבר התפשטו לבלוטות הלימפה. תחזיות הרופאים לא היו אופטימיות, בלשון המעטה.

ההורים התהלכו כמי שחרב עליהם עולמם. הם היו אובדי עצות. בימים הבאים נפוצה הידיעה המרה במעגל המשפחתי הקרוב, ומשם לידידי המשפחה ומכריה.

זה היה בשנת תשמ"א. בליל שבת הסמוך נשמעו נקישות על דלת ביתו של הרב יעקב משה שפיצר, אחיו של אבי הנערה ומנהל מוסדות צאנז בארץ. בפתח עמד שכנו, הרב לייבל פרידמן, תלמיד חכם מפורסם. "שמעתי את הידיעה הקשה", אמר לו. "שמע לעצתי, מיד בצאת השבת קח את המסמכים הרפואיים וטוס לניו יורק אל הרבי מליובאוויטש. נסה להיכנס אליו, ואת אשר יאמר לך – תעשה".

הדוד התפלא למשמע הדברים. הרב פרידמן נמנה עם החוג הליטאי, עם זרם נובהרדוק של תנועת המוסר. אך עצתו נכנסה באוזניו. מיד במוצאי השבת החל לארגן את נסיעתו. הוא פנה אל ח"כ הרב מנחם פרוש, אז סגן שר העבודה, ולאחר שזה התוודע לפרטי המקרה הפעיל את קשריו וארגן לו ויזה לארה"ב. ביום ראשון בלילה כבר ישב הדוד בטיסת חצות לניו יורק.

עם נחיתתו שם את פעמיו לשכונת קראון הייטס, והתדפק על דלת ביתו של ידידו משכבר הימים, הרב בנימין קליין, מזכירו של הרבי. הרב קליין האזין לדברים, והבטיח למכר הוותיק שיארגן לו כבר למחרת פגישת 'יחידות' עם הרבי.

הרופאים, אולם גם הפעם הרבי מנע ממנו לפרט את התחזיות הקשות: "אין צורך, היא כבר בריאה!", חתם. נרגש ומשתאה יצא הרב שפיצר מחדרו של הרבי. למחרת בבוקר פגש את הרב קליין ובישר לו: "היא כבר בריאה". הרב קליין הנהן בהסכמה. הוא אף סייע לו להקדים את מועד חזרתו ארצה, כדי למהר לקיים את הוראת הרבי.

ביום ראשון הבא כבר ליווה הרב שפיצר את אחיו למרפאתו של הפרופסור דורסט. בתחילה סירבה המזכירה לקבלם, אולם דין ודברים רגשני שניהלו עמה הגיע לאוזניו של הפרופסור, וכששמע שהרבי שלחם - מיהר לקבלם בחביבות, אף שהופתע מאוד מתוכן הפנייה. "אנסה לנתח אותה וה' יעזור!", אמר לאחר שעיין ממושכות בתיקה הרפואי. ביום רביעי באותו שבוע ביצע הפרופסור את הניתוח. כנגד כל הסיכויים, ומול עיניהם המשתוממות של הצוות הרפואי ובני המשפחה, התרפאה החולה לגמרי. בחלוף הזמן אף נישאה וילדה ילדים בריאים!

השנים חלפו. הרב שפיצר נזדמן ל'ניחום אבליים', ושם פגש פתאום את הפרופסור דורסט. כשהציג את עצמו לפניו עלתה ארשת של התרגשות על פני הפרופסור, והוא הוסיף את חלקו בסיפור: "אני זוכר שביצעתי את הניתוח, ובמהלכו הצלחתי לסלק את הבלוטות הנגועות. עם זה עליי להודות שהייתי פסימי למדיי. המחלה התגלתה בשלב מאוחר מאוד, ובמצב הזה היא כבר חודרת למחזור הדם ושולחת תאים ממאירים שמתפרצים בכל הגוף.

"זו הסיבה שהרופא המטפל סירב לנתח את הנערה, מפני שביצוע הליך כזה, כאשר סיכויי הריפוי אפסיים, אינו עולה בקנה אחד עם האתיקה הרפואית. הסכמתי לבצע את הניתוח רק לנוכח בקשת הרבי, שאת שמו שמעתי. אבל העובדה שהניתוח הצליח והנערה נרפאה לגמרי - זה נס. כמה מחבריי הרופאים אינם אוהבים לשמוע זאת, אבל אני מאמין בכח עליון. כאן ראיתי ממש נס משמים", חתם הפרופסור דורסט את דבריו.

(על-פי ראיון וידאו של הרב שפיצר

לחברת JEM באדר א' תשע"ו)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרויקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרכיב. עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת צו

דיני עבודת הכהנים על המזבח

התורה מונה כמה דינים ועניינים הקשורים בעבודת הכהנים על המזבח: סדר מערכות העצים והאש, זמנים המותרים להקרבה, הפרשת דשן הקרבנות והאפר מן המזבח, וחובת יקידת אש תמיד על המזבח.

דיני קרבן המנחה

התורה מלמדת כלל במנחות, לפיו תמיד תהיה המנחה בלולה בשמן ולבונה. לאחר הקטרת הקומץ והלבונה, מותרת אכילת המנחה לכהנים טהורים. אין לאפות את המנחה, והיא נאכלת אך ורק כמצות (ללא התפחת הבצק וחימוצו).

דיני מנחת הכהנים

כהן העובד לראשונה מביא מנחה, הנשרפת כליל על המזבח, לציון חנוכת (תחילת) עבודתו. מנחת הכהן הגדול, עשירית איפה סולת מטוגנת בשמן, מחציתה יביא בבקר ומחציתה בערב. לאחר שהסולת מטוגנת במחבת עם שמן, פותתים את הבצק המטוגן לפתיתים. מנחה זו מקריב הכהן הגדול מידי יום.

דיני קרבן החטאת

החטאת נשחטת, כמו העולה, בצפון העזרה ויש בה דיני קדושה מיוחדים. לאחר הקרבת חלק מאיבריה הפנימיים, נאכלת יתרת בשרה בטהרה ע"י הכהנים.

דיני קרבן האשם

האשם מוגדר קודש קודשים, ומשמעות הדבר היא

שכאשר נאבד או נפסל הקרבן במומו, לא ניתן להקריב קרבן בתמורתו. גם קרבן זה נשחט בצפון העזרה ודמו נזרק סביב לקרנות המזבח. לאחר הקרבת חלק מאבריו הפנימיים, נאכלת יתרת בשר קרבן האשם בעזרה ע"י הכהנים הטהורים חברי אותו המשמר.

זכויות הכהנים בקרבנות

התורה מונה כמה מזכויות הכהנים בקרבנות. קרבן העולה נשרף כולו על המזבח, למעט עורו המופשט קודם ההקרבה. המנחות נאכלות ע"י בני בית האב שמקריבים באותו יום.

דיני קרבן השלמים

אדם שניצל בדרך נס ממוות או שהיה במצב של סכנת חיים, יביא קרבן שלמים הנקרא 'תודה' ומנחות. הכהן מקבל חלק מהמנחות וכן את החזה והשוק מהבשר. יתרת בשר הקרבן ויתרת המנחות נאכלים על ידי הבעלים ביום ההקרבה ובלילה שלאחריו.

כאשר קרבן השלמים אינו קשור ב'תודה' ומנחות אלא מוקרב כנדר או כנדבה, אזי זמן אכילתו גם ביום שלמחרת ההקרבה. התורה אוסרת לאכול מהבשר לאחר הזמן המותר וכן מהבשר שבא במגע עם דבר טמא, כל אלה יישרפו.

איסור אכילת חלב ודם

התורה אוסרת את אכילת חלב הבהמות, וכן את דמן (ודם העופות).

דינים נוספים לקרבן השלמים

התורה מלמדת כמה דינים נוספים בנוגע לקרבן השלמים, את דרך הקרבתו וכן את זכויות האכילה המתחלקות בין הכהנים לבעלים.

מינוי הכהנים ומשיחתם

הקב"ה מצוה את משה למנות את אהרן ובניו הכהנים ולקדשם לעיני כל ישראל. לשם כך עליו להבדילם מיתר העם, ליטול את בגדי הכהונה המיוחדים, את שמן המשחה ואת קרבנות הכהנים: פר החטאת, שני האילים וסל המצות. משה עושה כמצות ה' ומכנס את בני ישראל אל מול אוהל מועד. לעיניהם הוא מלביש את אהרן בבגדי הכהן הגדול על שמונת חלקיו, ומושח בשמן המשכן וכל כליו וכן את אהרן. גם את בני אהרן הכהנים מלביש משה לעיני העם בארבעת בגדי הכהן ההדיוט (הרגיל).

משה לוקח את פר החטאת ומביאו לפני אהרן ובניו. לאחר שהכהנים סומכים את ידיהם על ראש הקרבן,

נשחט הפר ומשה מזה מדמו על קרנות המזבח. אברי הפר הפנימיים מוקרבים על גבי המזבח. לאחר מכן, באותו אופן עושה משה גם עם שני האילים. מדמו של אחד האילים מושח משה, על פי ציווי ה', את אוזנם הימנית של הכהנים וכן את בוהן ידם הימנית ובוהן רגלם הימנית. אהרן ובניו מניפים לה' את החלקים שיוקרבו על המזבח: חלת מצה, חלת שמן, רקיק אחד וכן החלבים ושוק הימין. לאחר התנופה מוקטרים כל אלה על גבי המזבח.

משה מקדש את אהרן ובניו על ידי הזאה משמן המשחה ומדם המזבח עליהם ועל בגדיהם. לאחר מכן מצטווים הכהנים לבשל בפתח אוהל מועד את הבשר שלא הוקרב ולאוכלו במקום. כמו כן, להשלמת התקדשותם, מצטווים הם להישאר באוהל מועד שבעה ימים רצופים הנקראים 'שבעת ימי המילואים'.

למסור גם את ההנאה לקב"ה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"זאת תורת העולה" (ויקרא ו', ב')

ידועים דברי הרמב"ן, שבשעה שאדם מביא קרבן עליו לחשוב, שכל הפעולות שנעשות עתה בקרבן היו צריכות, בעצם, להיעשות בו עצמו, אלא שהקב"ה, בחסדיו, העבירן לבהמה.

המשמעות הרעיונית של קרבן היא, שהאדם צריך 'לזבוח' את נפשו הבהמית לקב"ה, ולמצוא בתוך עצמו אותם שלבי הקרבה שמתבצעים בקרבן. מכאן, שכל נושא שקיים בעבודת הקרבנות, קיים גם בנפש האדם. להמחשת רעיון זה ניטול נושא אחד שנדון בפרשתנו.

על הפסוק "זאת תורת העולה... כל הלילה", אומר רש"י: "בא ללמד על הקטר חלבים ואיברים שיהא כשר כל הלילה". הזמן הנכון להקטרתם הוא ביום, אך אם משום מה לא הוקטרו החלבים והאיברים ביום, אפשר להקטירם גם בלילה.

הלכה נוספת: הכהנים רשאים לאכול את חלקם רק לאחר שהוקטרו החלבים על גבי המזבח.

תענוג ממצוה

עתה נראה כיצד מיתרגמות הלכות אלה בעבודה הרוחנית נפשית של כל אדם.

חלב ושומן מסמלים את כח התענוג של האדם. אומרת לנו התורה: "כל חלב – לה". יהודי חייב להפנות את כח התענוג שלו לקב"ה בלבד. השמחה של יהודי והתענוג של יהודי צריכים להיות רק בדברים שקשורים בקב"ה, בתורתו ובמצוותיו.

יכול אדם לחשוב, שהדברים אמורים רק על תענוגות העולם, שכאשר הוא אוכל ושותה ועושה את שאר צורכי גופו, לא יעשה זאת בגלל התענוג הגשמי; ואילו בכל הקשור לתענוג רוחני, תענוג מדברי תורה וקדושה – אין סיבה שלא יתענג מהדברים הללו.

אומרת התורה: לא! גם את החלבים של הקרבנות, התענוג שבדברי הקדושה, צריך להקריב לה, וכל עוד לא הועלו לקרבן, אי אפשר לאכול מבושר הזבח.

לא שמחה אישית

נוסף על כך אומרת התורה, כי הזמן העיקרי להקטרת החלבים הוא דוקא ביום. יום – אור – מסמל מצב שבו עסוקים ב"נר מצוה ותורה אור". לילה – רומז לזמן שבו עסוקים בדברים האישיים.

מורה כאן התורה, שהחיוב על מסירת התענוג לה' חל בעיקר ביום – בעיסוקים של לימוד התורה וקיום

המצוות. שם ישנו החשש העיקרי שאדם ישמור את התענוג לעצמו ולא ימסרנו לקב"ה.

ודאי שצריך לעבוד את ה' ולעסוק בתורה ובמצוות מתוך שמחה ועונג; אבל השמחה והעונג צריכים להיות רק משום היותם ציוויי הקב"ה, ולא משום שהדברים הללו מוצאים חן בעיניו של האדם ומענגים אותו. יהודי צריך ללמוד תורה – כי היא תורת ה'; עליו לקיים מצוה – כי בכך הוא מקשר את נפשו עם הקב"ה.

לחתור לאמת

כאשר התענוג מוקרב לה', נמנעות גם טעויות אפשריות. יהודי שמחדש חידוש בתורה, וחש הנאה מחידושו, עלול להתקשות לוותר עליו כשיגלה שאינו נכון. התענוג האישי שיש לו מהחידוש שהצליח לחדש בתורה, יטה את שכלו ודעתו ויקשה עליו להודות בטעות.

אבל כאשר הוא מוסר את הנאתו לקב"ה וכל מטרתו בלימוד התורה ובקיום המצוות היא לעבוד את בוראו ולמלא את רצונו, תהיה האמת נר לרגליו ומגמתו תהיה רק לכוון לאמיתה של תורה.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ג')

חסידות על הפרשה

צו

אם אין מזדרזים, נכנסת עצלות

צו את אהרן (ו,ב)

אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות(רש"י)

"אין צו אלא לשון זירוז" – כללות עבודתו של האדם לקונו צריכה להיות מתוך זריזות, הנמשכת מן השמחה והתשוקה לקיים את רצון הבורא. "מיד" – מצוה הבאה

לידך אל תחמיצנה, אלא יש לקיימה מיד, ללא דחיות. "ולדורות" – הקיום אינו חד פעמי, אלא נמשך עד סוף כל הדורות. ובשני מובנים: א. פעולה זו מניבה פירות ופירי פירות עד סוף כל הדורות; ב. הפעולה עצמה היא תמידית, ובלשון הידוע – 'פעולה נמשכת'.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת צו תשמ"ג, תענית אסתר תשמ"ו)

בקרואותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התקף

עזרה ראשונה לנפשו

שבת שלום ופסח כשר ושמח!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

זמני הדלקת הנרות לפי שעון קיץ

צאת החג	כניסת חג הפסח	צאת השבת	כניסת שבת צו/ שבת הגדול	עיר
19:42	18:28	19:38	18:24	י-ם
19:44	18:43	19:40	18:39	ת"א
19:44	18:35	19:40	18:31	חיפה
19:43	18:34	19:39	18:31	ב"ש

סוף זמן ביעור חמץ: 11:22

סוף זמן אכילת חמץ: 10:03

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון